

ЗОЛТАН ЧЕРНАИ ТРИЪГЪЛНИКЪТ НА САТАНАТА

Превод от унгарски: Христо Боевски, 1979

chitanka.info

„Част от Атлантическия океан, намираща се в близост до Бермудските острови, е наречена Триъгълник на Сатаната. В този район са претърпели нещастие удивително много кораби. Неотдавна там е бил заснет филмът «Satan's triangle» («Триъгълникът на Сатаната»), в които ролята на единствения оцелял, пътник на претърпял катастрофа кораб се изпълнява от Ким Новак.“

„Сине Ревю“

Натаниел Дрейк, продуцентът на „Юнайтед секс филмз“, се излегна назад, просна дългите си крака на бюрото и посегна към телефона.

— Хелоу... Бил?

— Хелоу... Нат?

— Как вървят снимките на „Космическият Казанова“?

— Всичко е о'кей, шефе! След някой и друг ден изпращам материала на монтажната маса.

— О'кей... Бил, сега вече трябва сериозно да помислим какво ще правим след това.

— Трябва нещо с летящи чинийки, шефе! Ще наблъскаме вътре хоботести марсианци и земни сексбомби и...

— Глупости. Това вече не се котира... Би трябвало да измислим нещо за Триъгълника на Сатаната! Нещо такова трябва на хората. На „Албатрос“ и без това са ни изпреварили. Вече здравата снимат на Бермудите!

— Защо не започна с това?! Впрочем какъв е този Триъгълник на Сатаната? Магия някаква... или някакъв вълшебен прибор?!

— Нищо подобно! Триъгълна зона в океана, няколкостотин квадратни мили между Бермудите, Флорида и Пуерто Рико, в която са изчезнали безследно безброй кораби и самолети. Някакви типове с добър нюх са надушили това, описали са сведенията за изчезванията и катастрофите през последните десетилетия и сега дигат страшна аларма около него. Измислят милион глупости за магнитни урагани, гравитационни бури, морски чудовища, за суперпирати, за акции на дошли от чужди светове летящи чинии и тям подобни.

— О'кей, Нат! На мене ми е все едно какво ще снимам... Готов ли е сценарият? Кога ще го получа? И още — как искаш да го направиш? Електронни макети или външни снимки на някой от корабите на студията? А може да привлечем и авиацията, и морските? Знаеш как си падат момчетата по такива работи... Разбира се, пита се и колко ще отпуснеш за продукцията?

— Парите не са важни сега, Бил! А пък и дума да не става за някакви си електронни играчки с кафеварки и модели на корабчета! Трябва да се направи много бързо, за да се пусне колкото се може по-скоро на пазара, докато трае тази масова истерия... Сценарий? Още няма. Но ще има. За една седмица ще го изстискам от Джим!

— Хелоу... Джим?

— Хелоу... Нат? Пак ли по това време ме будиш?! Добре знаеш, че работя, превърнал нощта в ден, а ти... Престани най-стене, Джоан, скъпа?! Лазиш ми по нервите с проклетата си мания за чистене!

Джим Блънл, сценаристът на „Юнайтед секс“, беше ядосан не само защото Дрейк го стресна от най-сладката му следобедна дрямка, но и защото жена му няколко минути преди това беше сторила същото, когато нахлу в бърлогата на мъжа си и започна бясно чистене.

— Какво?! Кой лази по нервите ти?! Аз ли лазя по *твоите* нерви?! Е, добре. Ще видим. Порасна ти на тебе работата! — бушуваше Дрейк на другия край на линията.

— За бога, Нат! Не го казах на тебе! — усети се Джим. — На кого ли?... Ами — на жена си! Постоянно се мотае тук с проклетата прахосмукачка и четката за прах. Какво искаш, Нат? Какво ти трябва?

— Сценарий. Но бързо.

— О'кей. Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен! Колко „спешни“ ще ми платиш? — мина към същността Джим, сега вече леко поуспокоен.

— Ще получиш троен хонорар, ако го донесеш след седмица!

— Готово. Какво да бъде?

— Триъгълникът на Сатаната...

Джим се позамисли само за няколко секунди.

— О'кей. И все пак — какво да има вътре? Изчезнали черупки или случка с летящи чинийки? Ураган ли искаш? Подводно

земересение, електромагнитно торнадо, кристалния реактор на Атлантида на дъното на океана? Международна пиратска банда или марсианци?

— Нито едно от тях! Трябва ми нещо *ново*! Разбираш ли. Джим? *Ново!*... Какво — предоставям на теб. Само да бъде *ново*! Измисли го и ми го напиши за една седмица!

Погледът на Джим глупаво се плъзна по стройната талия на жена му, по благородните линии на краката, излизащи от миниатюрните шорти... Джоан тъкмо бършеше праха от най-горната полица на библиотеката с четката от пера. Очите на Джим се изцъклиха при вида на четката.

— О'кей, Нат! Готово.

— Какво? Какво е готово? Сюжетът ли?

— Разбира се. Голяма работа ще бъде, Нат! Истинска „сайънс фикшън“! *Куецалкуатл!*... Огромната, Безсмъртна и Вечно Завръщаща се Змия с Пера! Надявам се, че си чувал за това, Нат! Човекът-Бог, Великият Бледолик Благодетел на древните народи от Средна и Южна Америка, който идвал от морето, излизал на брега и местните големци винаги го отблъсквали, но простият народ и до днес вярва в неговото завръщане. Дори когато пристигнали завоевателите-испанци, ги помислили за него!

— Да... струва ми се, Джим, че и аз съм чувал нещо за този тип. Съгласен съм... става!

— Добре тогава. Веднага започвам. След една седмица Бил може да дойде за сценария!

Бил Клевър и Джим Блънд преглеждаха готовия сценарий.

— Разбираш ли, Бил?! „Интендантите“ на Великата Змия от векове насам по този начин подсигуряват човешките резерви на подводната империя, защото... такова... само с жени от сушата може да се осъществи продължаването на рода. Там долу, разбира се, ги оперират, както и новородените, за да преминат към хрилно-дробно дишане, но... значи... постоянно трябва да се доставят нови!

— Ясно, Джим! Бомба е! Значи: започваме с познатия секстриъгълник: Джил, Картър и Бъртън пътуват с кораб към Бермудите. Идва великият ден! Дамите се пекат на палубата, мъжете

играят покер, когато внезапно големите такова... хора-риби на Великата Змия нападат кораба и от газовите си пистолети пускат по всички парализиращ газ. Люспестата броня на статистите ще решим със залепени пластмасови плочки, така ще бъдат много по-страшни! Газът прониква във вътрешността на кораба, радистът предава зов за помощ, при което се включват авиацията и военноморският флот! Голяма битка, Великата Змия заповядва отстъпление, но, естествено, помъква със себе си на подводната си чинийка Джил.

Атомната подводница „Сийбърд“ започва да ги преследва, на дъното се спуска десант леководолази. Нов тупаник, този път подводен, на края капитан Фолкън освобождава Джил и с атомни торпеда унищожават Ацтлан, голямата подводна пиратска империя. Голяма работа ще стане, Джам! Всичко това обаче е още далече. Най-напред ще трябва добре да се изпита серията от епизоди за първото нападение и да се заснеме. Надявам се, че ще дойдеш на снимките? Имаме първокласен набор от статистики! Шефът сигурно ще бъде там!

Джим с поклащане на главата отклони поканата.

— Съжалявам, Бил, но — след такава напрегната работа — трябва да си почина. За мен — нали знаеш истинска радост е въдичарството... Ще отида за няколко седмици за щуки в Шотландия. Разказват, че в Лох Инвърнес имало огромни щуки!

— О'кей, Джим! Между другото — да беше хванал най-после и Неси, какво ще кажеш?! Това би било улов!

Най-големият студийен кораб на „Юнайтед секс“, с пет хиляди тона водоизместимост, хвърлил котва в самия център на Триъгълника на Сатаната, се полюшваше на вълните на Атлантическия океан, някъде между Бермудите и източните брегове на Флорида. Времето беше идеално, морето — спокойно. На палубата бушуваше същински ад.

Бил Клевър вече беше прегракнал от викане през мегафона, а големият епизод — неочакваното нападение на хората-риби на Великата Змия — беше още напред.

Дотук всичко вървеше точно по сценария. Подготовката се извършваше най-грижливо. Всички артисти и статисти плуваха отлично, а и Бил беше проверил лично способностите им. По

бордовете на кораба висяха, маскирани като гирлянди, въжени стълби, за да могат падналите — в разгара на борбата в морето, а и — естествено — хората-риби да се качат обратно на кораба. Военноморските сили бяха осигурили за акваторията на снимките специална електронна защита срещу акули; по-нататък, на по-малко от половин миля, бяха хвърлили котва специално наетите за снимките военни кораби: разрушителят „Ризолвър“, миночистачите „Розапи“ и „Дей Грация“ и атомната подводница „Сийбърд“.

Бил работеше с множество оператори, които снимаха под най-различен ъгъл. Маските на хората-риби сполучиха свръх очакванията: главният гримьор Джийн Тъмблър беше оформил главите им по подобие на хищните морски щуки — баракудите. Пластмасовите плочки блестяха в златистозелено, газовите им оръжия изглеждаха като истински лъчеви пистолети.

— Да започваме, Том! — извика Бил на един от асистент-режисьорите. — Вкарай във водата хората-риби! Като свирна, да започнат да се катерят по кораба... Цялата банда — внимание! Камера!...

И последните приготовления по палубата бяха привърши ли. Дамите се разсъблякоха напълно и се настаниха по шезлонгите, мъжете — сред бутилки бира и уиски — заблъскаха картите.

Бил наду свирката.

Остри женски писъци отбелязаха момента, когато на парапета на кораба се появи главата на първия нападател — самия Куетцалкуатл — Змията с пера, в блестящата си златисточервена броня... Точно на отбелязаното в сценария място, очи в очи с Джил — голата сексбомба, излегнала се в очарователна поза.

Бил доволен потри ръце. Страшно му хареса, когато хората-риби в бронираните си облекла, от които още капеше вода, изкараха газовите си оръжия и изстреляха „парализиращия“ газов облак към събралите се закуп, ужасено пищящи, голи статистки. Беше много доволен от хората-риби, само че... нещо не беше в ред с *главите* им, нещо не пасваше! Изведнъж очите на Бил щяха да изскочат от орбитите си и той зарева:

— Стой... Стой!... Стоп, камера!... Какво е това?! Полудяхте ли?! Какво правите, идиоти?! Всички да *останат* по местата си! Та това е „парализиращ“ газ!... Смахнати! Какво правите!...

Изстреляният от пистолетите на хората-риби спрей-дезодорант „Медисън“, с лек цикламен аромат, очевидно проявяваше странен ефект. Всички артисти, статисти, асистент-режисьори, осветители, реквизитори, гримьори, оператори и общи работници — с изключение на хората-риби — станаха, вдървиха се, в буквалния смисъл на думата застанаха „мирно“, а след това с отмерена стъпка тръгнаха към борда на кораба. Пред перилата се спряха, прехвърлиха се през тях, след това с изпънати тела скочиха в океана.

Бил Клевър с изцъклени очи, вцепенен, наблюдаваше непонятната масова истерия дотогава, докато и той не смръкна една доза от спрея. Тогава и той се изпъна „мирно“, след това се запъти към кърмата, където — за разлика от другите — прескочи перилата трупешката.

Газът проникна почти навсякъде. Начело с капитана, за да скачат трупешката във водата, на палубата се измъкнаха офицерите, машинистите и матросите, стюардите и стюардесите, готвачите и помощниците им, сервитьорите и камериерите. Нат Дрейк пое своята порция един от последните, в една от болничните каюти. С дясната си ръка бе обгърнал шията на една стройна, чернокоса, нещо неразположена стюардеса, в доста символично облекло, с лявата — шията на една преполовена бутилка коняк.

Не се раздели от тях дори и по време на скока.

Вахтеният офицер на миночистача „Дей Грация“ пръв обърна внимание на необичайната тишина и спокойствие, царящи на борда на студийния кораб „Мария Целеста“. Заподозря опасност и даде тревога.

Следствената комисия, както при всички досегашни загадки на Триъгълника на Сатаната, и сега не откри никакво що-годе обяснение за безследното изчезване на 343 души, всичко на борда и във вътрешността на кораба изглеждаше непокътнато, въпреки че беше очевидно, че хората са го напуснали внезапно и с голяма бързина. Пяната на бирата още блестеше в халбите, в чашите с уиски содата още изпускаше мехурчета. Дрехите на пътниците бяха в гардеробите или се търкаляха, разхвърляни по палубата, съгласно сценария. Златният часовник на капитана цъкаше недокоснат на мостика, там беше дори лулата му, още димяща. Наистина по палубата се мотаеха

няколко безстопанствени котки, маймунки, пинчери и малки каймани, но нито едно от животните не изглеждаше нито гладно, нито неспокойно.

В сравнение с другите палавщини на Триъгълника на Сатаната странна изглеждаше само една дреболия. Бяха изчезнали изображенията от всички проявени филми, а и от не проявените не можаха да получат никакво изображение.

Агентите на контраразузнаването на военноморските сили на специален самолет докараха Джим от Шотландия в Джексънвил, право при вицеадмирал Халърд — председателя на следствената комисия.

Джим сам не знаеше да се ядосва ли, или да скърби за трагичното изчезване на приятеля си Нат Дрейк и целия му щаб.

— Съжалявам, че наруших почивката ви, мистър Блънд! — извиняваше се вицеадмиралът. — Но непременно трябва да ви разпитам! Та вие знаете какво се случи! Какво ще кажете!? Ужасно... странна загадка! Това съвсем не е шега! В присъствието на военноморските сили и авиацията, пред погледа им и напук на взетите предпазни мерки 343 души изчезват безследно от борда на „Мария Цслеста“, кораба на студията.

Джим с потъмняло лице, мърмореше в себе си: „Идиоти! Точно този кораб... и тези ли военни кораби трябваше да помъкнат натам?! Та това си е чисто предизвикателство!“

Гласно обаче отговори на вицеадмирала:

— Между тях бяха и двама мои добри приятели, мистър Халърд! Аз също страшно съжалявам за тях, можете да ми вярвате... Всъщност не разбирам съвсем защо желаете мене да разпитате? Какво собствено искате от мен? Сигурно имате сведения, че през цялото време на снимките аз бях на риба в Шотландия. За трагедията научих от вестниците.

— Да, да. Наистина е било така, мистър Блънд. Все пак... бих искал да ви попитам за това-онова. Преди всичко — кажете ми — чия беше всъщност идеята за всичките тези снимки там, в Караибско море?

Джим въпреки все по-нарастващия гняв забеляза, че на бюрото на вицеадмирала лежи един екземпляр от сценария.

— Нат Дрейк, моят продуцент — същевременно и приятел, — измисли всичкото! Той държеше на Триъгълника на Сатаната и на външните снимки. Самият сцераний, естествено, измислих аз и аз го и написах.

— Ако информацията ми са точни, мистър Блънд, филмовата компания „Албатрос“ също снима филм на подобна тема, на около сто мили източно от „Мария Целеста“, и снимките са завършили без никакво произшествие. Какво мислите за *това*, мистър Блънд?

— Нищо... Какво бих могъл? Преди всичко: те започнаха с шест седмици по-рано! Второ: те снимат някаква история с летящи чинии и космически вампири... и... и корабът им се нарича *другояче*! Разберете, мистър вицеадмирал, нямам нищо общо с всичко това! Нат ме потърси по телефона и дяволски бързо, за *една* седмица поиска от мене завършен сценарий. Освен това изрично наблегна, че на него му трябва *нещо ново*, нещо съвсем *различно* за Триъгълника на Сатаната, различно от всички досегашни салати! Е, аз пък — вярвате или не — просто погледнах такова... талията и краката на жена си... и това... четката за прах... тъй като в този момент чистеше из кабинета ми... и ми дойде на ума митът за Куетцалкуатл — древната легенда за Великата Змия с пера. След това, на тази база, разработих целия сценарий!

Вицеадмиралът подскочи.

— Ясно, мистър Блънд! Все пак... какво мислите?... *Къде са?! Какво* всъщност се е случило с тях?!

Ушите на Джим порозовяха, гласът му стана застрашително сериозен, почти шепнещ. Обхвана раменете на вицеадмирала и поверително зашепна в ухото му:

— Случило се е това, че... че Великата Змия веднага след привършването на акцията *там, долу*, е заповядал да обезглавят главния министър на „интендантите“, Витцлипохтли, задето му е доставил такава негодна *стока*! И... и... ако има телепатия, колкото се може по-бързо ще се освободи от тях! Та *от това* зависи бъдещето на подводната империя, на целия, АЦТЛАН! Ами че ако *онези* останат долу, мога да уверя Великата Змия, че в най-скоро време цялата му подводна империя ще се разпадне, ще загине!

Вицеадмиралът отскочи от Джим, сякаш го беше ошипала бълха, и се завъртя из стаята, като че ли търсеше скрилия се някъде из ъглите

невидим подводен император... Джим облекчено се разсмя.

Когато се усети как се е пошегувал с него Джим, вицеадмиралът въздъхна, отвори барчето и извади бутилка „Мартел“. Наля в две чаши, след това внимателно заключи обратно бутилката.

Джим, все още ухилен, протегна ръка към чашата.

— Надявам се, че сте основно запознат със сценария, мистър Халърд? — попита. — Тъй като виждам един екземпляр от него на бюрото ви... Така че — явно сте разбрали — *какво* беше това, което ви разказах преди малко.

— Сссъжالياвам, но... ннно се сстраххувам, че ннне съвсем... — заекна вицеадмиралът.

— Естествено, *един* нов вариант за завършване на филма! — ухили се Джим. — Такъв, в който победител е Великата Змия.

Изведнъж телефонът иззвъня. Вицеадмиралът веднага вдигна слушалката.

— Ало?!... Да... адмирал Халърд!... Как?!... Къде?!... На осем мили южно от Кейп Канаверал... на една пясъчна плитчина?!... Всичките 343-ма?!... Живи и здрави?! Какво... невероятно! Фантастично!... А... какво казват?! Как? Пълна амнезия?!... Да. Разбирам. Веднага ще се разпоредя, господин адмирал! Разбрах! Край.

Още при споменаването на Кейп Канаверал Джим въздъхна, след което с бавни стъпки отиде до барчето и превъртя ключа. Наля си от коняка и сякаш повдигна чашата си към някой невидим... Мърмореше си нещо за някакъв „стар воин“, в когото, както се казва, „не се е излъгал“...

Когато остави слушалката, вицеадмиралът за известно време стоя с отворена уста, като риба на сухо. Джим бързо наля и на него и веднага започна да се сбогува.

— Благодаря ви за гостоприемството, мистър вицеадмирал! Виждате ли, всичко се оправи! Сега обаче спешно бих искал да си намеря някой самолет, не бих искал да изпусна нощното кимане на щуките в Инвърнес! Апропо... като че ли исках да ви кажа още нещо... Но какво?!

Джим вече стоеше на прага и като че ли напрегнато мислеше нещо.

— Да! Бих искал да обърна вниманието на военноморския флот върху нещо. Една дреболия, която може да революционизира цялата

морска доктрина!

Вицеадмиралът се вкопча в ръката на Джим.

— Кажете... само кажете, скъпи мистър Блънд! Имаме още няколко минути до тръгването на самолета!... Каква е тази дреболия?

Джим за втори път поверително прегърна вицеадмирала и зашепна в ухото му:

— Спрей-дезодорант „Медисън“, с лек цикламен аромат!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.